

П О В І Д О М Л Е Н Н Я **про підозру**

м. Івано-Франківськ

«02» листопада 2022 року

Керівник Івано-Франківської обласної, прокуратури Хима Роман Романович, розглянувши матеріали досудового розслідування у кримінальному провадженні № 2202209000000225 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст. ст. 36, 42, 276, 277, 278, 279 КПК України, -

П О В І Д О М И В:

Турченку Олексію Валерійовичу,
16.05.1979 р.н., громадянину України,
зареєстрованому за адресою: Донецька
область, м. Маріуполь,
вул. Карпинського, буд. 20А,
іпн. 2899011473, паспорт: ВА037503,
виданий 29.08.1995 Жовтневим РВ
Маріупольського МУ УМВС України в
Донецькій області, раніше не судимому -

про підозру у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Відповідно до статті 6 Конституції України, державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову.

Судова влада України нарівні з виконавчою та законодавчою гілкою влади є однією з гілок влади відповідно до статті 6 Конституції України. Органи судової влади здійснюють свої повноваження у межах, установлених Конституцією України та Законами України.

У відповідності до статті 124 Конституції України, правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються.

Відповідно до ч. 1 ст. 17, ч. 1 ст. 65 Конституції України, захист незалежності, суверенітету та територіальної цілісності України є справою всього Українського народу та обов'язком громадян України, а на території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади Російської Федерації (далі – РФ) та службових осіб з числа керівництва Збройними силами РФ виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, направлених на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону з метою порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу послуговували євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України – в Автономній Республіці Крим (далі – АР Крим) та у м. Севастополі.

Свої злочинної мети співучасники з числа представників влади і ЗС РФ вирішили досягти шляхом ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до вищевказаного злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування терористичних організацій та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та кордону, загибелі людей, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

Так, реалізуючи свій злочинний умисел, представники влади РФ та службові особи з числа керівництва ЗС РФ організували та реалізували протягом лютого-березня 2014 року анексію АР Крим та м. Севастополя, а також протягом березня-квітня 2014 року на території Донецької і Луганської областей України організували та сприяли у створенні терористичних організацій «Донецька народна республіка» і «Луганська народна республіка»

(далі – «ДНР» та «ЛНР»), чим розв'язали війну на сході України та проведення протягом 8 років антитерористичної операції (операції об'єднаних сил).

У березні - квітні 2014 року в м. Донецьку та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія РФ шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на зміну меж території й державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України. Так, 07.04.2014 у м. Донецьку Донецької області видано «Акт о провозглашении государственной самостоятельности Донецкой народной республики», яким публічно закликано місцеве населення до проведення 11.05.2014 так названого «загального обласного референдуму» на території Донецької області з питання визнання державної самостійності «ДНР» та вчинення збройного опору державній владі України, військовим підрозділам Міністерства оборони України та Міністерства внутрішніх справ України. При цьому протягом квітня-травня 2014 року в окремих містах Донецької області організовано та проведено низку мітингів з метою привернення уваги та схилення громадян України з числа місцевих мешканців до визнання державної самостійності «ДНР». За таких обставин 11.05.2014 в окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України проведено так званий «загальний обласний референдум», за результатами якого 12.05.2014 проголошено суверенітет «ДНР» на території Донецької області. Надалі представниками самопроголошеної «ДНР», які контролюються окупаційною адміністрацією РФ, з числа своїх громадян та місцевого населення області сформовано політично-управлінські й силові органи.

Після окупації окремих районів Донецької області та створення так званої «Донецької народної республіки» російська окупаційна влада розпочала роботу, спрямовану на створення системи управління цими територіями, зокрема і формування «судової системи».

22 жовтня 2014 року «Рада міністрів» так званої «ДНР» ухвалила постанову № 40-1, якою заборонила діяльність судових органів України на захопленій незаконними збройними формуваннями території та визначила склад судової системи, яка складається з «Верховного суду», «Арбітражного суду», міських і районних судів «загальної юрисдикції» та «військових судів».

31 серпня 2018 року «Народна рада» так званої «ДНР» ухвалила закони «Про судову систему» та «Про статус суддів».

21 лютого 2022 року керівники російських окупаційних адміністрацій на тимчасово окупованих територіях Донецької та Луганської областей звернулися до президента РФ з проханням визнати незалежність так званих Донецької та Луганської народних республік. В цей же день, президент РФ скликав позачергове засідання Ради безпеки РФ, де обговорено питання щодо доцільності визнання незалежності Донецької та Луганської народних республік. Службові особи з числа вищого керівництва РФ, які входять до

складу Ради безпеки РФ, публічно підтримали звернення Державної думи РФ та заявили про необхідність визнання Президентом РФ незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

Цього ж дня президент РФ підписав указ про визнання незалежності «Донецької народної республіки» та «Луганської народної республіки».

У подальшому президент РФ, а також інші невстановлені на цей час досудовим розслідуванням представники влади РФ, діючи всупереч вимогам п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05.12.1994, принципам Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01.08.1975 та вимогам ч. 4 ст. 2 Статуту ООН і Декларацій Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 09.12.1981 № 36/103, від 16.12.1970 № 2734 (XXV), від 21.12.1965 № 2131 (XX), від 14.12.1974 № 3314 (XXIX), віддали наказ на вторгнення підрозділів Збройних сил РФ на територію України.

24 лютого 2022 року, близько 05 год 00 хв, ЗС РФ розпочали ракетні обстріли військових об'єктів на території України та широкомасштабне військове вторгнення на територію України, зокрема в Київську, Чернігівську, Харківську, Сумську, Донецьку, Луганську, Запорізьку та Херсонську області.

У зв'язку із військовою агресією РФ проти України, Указом Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» введено в Україні воєнний стан із 05 год 30 хв 24.02.2022 строком на 30 діб, який затверджено Законом України «Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» (далі – Законом України) від 24.02.2022 № 2102-ІХ. У подальшому Указом Президента України від 14.03.2022 № 133/2022, затвердженим Законом України від 15.03.2022 № 2119-ІХ, продовжено воєнний стан в Україні з 05 год 30 хв 26 березня 2022 року строком на 30 діб, Указом Президента України від 18.04.2022 № 259/2022, затвердженим Законом України від 21.04.2022 № 2212-ІХ, продовжено строк дії воєнного стану в Україні з 05 год 30 хв 25 квітня 2022 року строком на 30 діб та Указом Президента України від 17.05.2022 № 341/2022, затвердженим Законом України від 22.05.2022 № 2263-ІХ, строк дії воєнного стану в Україні з 05 год 30 хв 25 травня 2022 року продовжено на 90 діб.

У результаті збройної агресії з боку РФ проти України 20.05.2022 Маріупольську міську територіальну громаду Донецької області захоплено незаконними збройними формуваннями так званої «ДНР» та військовослужбовцями РФ.

Одночасно, з метою зміни меж території та державного кордону України, в порушення порядку, встановленого Конституцією України, на тимчасово окупованій території м. Маріуполя з числа представників політичного блоку «ДНР» розпочато утворення органів і структур, функціонально відповідальних за управління тимчасово окупованою територією, які узурпували виконання владних функцій та, згідно з Законом

України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, є органами окупаційної адміністрації РФ.

Відповідно до п. 3 п. 7 розділу 2 Наказу Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України № 75 від 25.04.2022 року, Маріупольська міська територіальна громада внесена в перелік територіальних громад, що розташовані в районі проведення (бойових) дій або які перебувають в тимчасовій окупації, оточенні станом на 11.06.2022.

Російська окупаційна влада – це система органів, утворених Російською Федерацією або за сприянням Російської Федерації на території АР Крим, міста Севастополя, на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів Донецької та Луганської областей, а також незаконні організації на зазначених територіях, представники цих органів та незаконних організацій.

Колабораціонізм – це співпраця громадянина України з російською окупаційною владою та створеними чи підтримуваними Російською Федерацією незаконними збройними формуваннями в Автономній Республіці Крим та місті Севастополі, а також на тимчасово непідконтрольних органам влади України територіях окремих районів Донецької та Луганської областей.

Із 29.05.2022 після окупації м. Маріуполя Донецької області російська окупаційна влада розпочала формування системи органів управління шляхом створення незаконних організацій. Всупереч ст. 124 Конституції України «Верховним судом ДНР» також утворено Приморський районний суд м. Маріуполя.

У липні 2022 року громадянин України адвокат Турченко О.В., перебуваючи на тимчасово окупованій території м. Маріуполя Донецької області, умисно, мотивовано, без фізичного примусу, погроз вбивством чи застосуванням насильства щодо нього та членів його родини вступив в злочинну змову з представниками російської окупаційної влади та так званої «ДНР» і надав добровільну згоду на співробітництво з ворогом шляхом вчинення спільних дій, направлених на нанесення шкоди суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України.

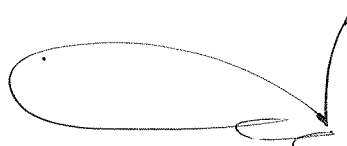
Погодившись на пропозицію представників окупаційної адміністрації, Турченко О.В. у липні 2022 року добровільно зайняв посаду в незаконному судовому органі, створеному на тимчасово окупованій території, «керівника апарату Приморського районного суда г. Мариуполь «ДНР»» (мова оригіналу), що діє на території міста Маріуполь Донецької області.

Обіймаючи посаду керівника апарату суду у незаконному судовому органі, Турченко О.В., сприяючи ворогу у вчиненні дій на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та державній безпеці України, виконуючи на тимчасово непідконтрольній Україні території функції представника судової адміністрації, властиві органам державної влади, організував та провів інвентаризацію судових справ для передачі їх до так званого «Верховного суду

ДНР», перевірів стан приміщення суду, про що 28.07.2022 публічно з участю представників масової інформації відвідував службовим особам «Верховного суду ДНР».

Таким чином, Турченко Олексій Валерійович обгрунтовано підозрюється у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

Керівник Івано-Франківської
обласної прокуратури

Роман ХИМА

Підозрюваний згідно ст. 42 КПК України має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обгрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

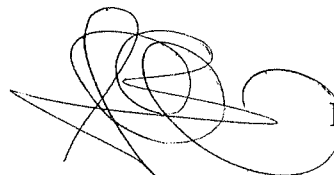
Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права і обов'язки отримав, права підозрюваного мені роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний _____
 «___» год. «___» хв. _____ 2022 року

Захисник. _____

Повідомлення про підозру вручив:
Начальник відділу Івано-Франківської
обласної прокуратури

Богдан БУРАК